

EL POBLE CATALÀ

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
SANTA AGNÀ 19. PRAL. TELEFON 4258

ANY XIV :: NUMERO 4370 :: BARCELONA, DISSABTE, 7 D'ABRIL DE 1917 :: UN NUMERO 5 CENTIMS

IMPRENTA I ESTEREOTIPIA
CARRER EST, 16 TELEFON 2238

MONES

Gran exposició
Vendes al por major i detall
FABRICA DE DOLÇOS DE
J. FERRERIGILI
SANT PAU, 13 :: BARCELONA :: TELEFON A 1500

Els Estats Units a la guerra

Hem anat seguint tots els esdeveniments dels Estats Units i ells han estat reflexats en moltes ocasions en aquestes pàgines. No es pot dir que el poble nord-americà no s'ha anat sotmetent a la guerra, sinó que ha anat sofrint el poble nord-americà en el període d'un any, ha estat tan fixa que s'han pogut tenir per certes les profecies que de temps enrera s'havien fet referents a la entrada en la guerra dels Estats Units. En Wilson, en la seva creuada que s'ha emprès en favor de la pau, no va sofrir més que un contratemps que va revestir importància. Fou el de la obstrucció del grup pacifista va fer al Senat contra el projecte de la neutralitat armada. Però aquest contratemps, s'ha substat en pocs dies i no solament el Senat s'ha sumat a la neutralitat armada, que significa el primer pas a la guerra, sinó que ja ha fet declaració oficial de guerra a Alemanya. Faltava el vot del Congrés que no és gens dubtós i que tal volta a hores d'ara estigui ja donat. Malgrat el que no tinguem aquesta seguretat creiem que ja ningú pot dubtar de que's pugui considerar un fet l'entrada dels Estats Units a la guerra.

El president Wilson ha tingut varies fases d'actuació. La més llarga fou la de les protestes enviades a Alemanya contra el torpillament de vapors sense previ avís. Després d'una sèrie de gestions per poder lograr d'Alemanya cert respecte per les mides anti-humanitàries dels submarins alemanys. Hi hagueren uns quants mesos de calma, fins que aquesta es va perdre en absolut quan la inesperada proposició de pau dels Imperis Centrals. En aquell moment va passar en Wilson per una tremenda crisi. Els seus missatges als aliats i als neutrals invitant als primers a declarar en les condicions en que farien la pau i als segons demanant-los que intervinguessin en la gestió de la mateixa, foren mal vistos de primer entant pels bel·ligerents i els neutrals no els eren grans. Pels aliats els causaven estranyesa i malícia. Però aquests dubtes duraren poc i tan francament com Anglaterra sapiguérem interpretar les intencions d'En Wilson. No foren precisos molts dies per a formar-se una creuada favorable a les proposicions de pau baix la base de la Societat de les Nacions fins al punt que avui no hi ha cap Estat portanyent als aliats, que no hagi acceptat aquesta fórmula com la base de la pau futura.

Mentres fou en la fase primera, En Wilson predicava al seu país la pau. Per aquest procedir fou durament criticat pels republicans i en el període electoral fou una de les principals armes de que es valgueren aquells per a procurar enderrocar-lo de la presidència de la República. Però no ho varen lograr malgrat tots els esforços, cosa que hauria succeït, a bon segur, d'haver-se apartat En Wilson de la línia de conducta pacifista.

Ja en la segona fase, En Wilson, quan veu desatès pel Imperis Centrals les seves proposicions de pau baix la base de la Societat de les Nacions pels grisos missatges de les cancelleries alemanya i austriaca, i pot vanagloriar-se en canvi, de rebre la trascendental nota dels països aliats la qual d'una manera solenne es declaren partidaris dels projectes d'En Wilson i exposen clarament les condicions en que pensaven continuar la lluita, el seu actuar no té més remei que ser un gran canvi. Si davant de les intencions dels uns o dels altres bel·ligerents no es mostra partidari de cap d'ells, es veu allavors clarament que la seva proposició de pau no té cap garantia d'eficàcia i que els principis que diu sustentar no estan fonamentats arrelats en la seva consciència.

La novament sobtada actitud dels Imperis Centrals llevant-se a una guerra submarina sense consideració i pietat per a ningú, donen a En Wilson una ocasió molt propícia per a començar la preparació del poble nord-americà vers camins que un any enrera estava ben lluny de somniar.

En Wilson entra en la tercera fase de la seva actuació quan es declara decididament contrari a les pretensions centralistes sobre la guerra submarina. Amb aquesta actitud es capta les simpaties dels republicans que no es poden desmentir de les seves intencions intervencionistes per una simple campanya contra el president de la República del seu país. De moment En Wilson té la adhesió de molts dels seus partidaris i el dubte i la desconfiança dels restants. Per això des d'aquest moment els seus esforços s'encaminen a fer comprendre al seu poble la justícia de llur procedir i malgrat el que trobi molts obstacles, degut a les ingerències alemanyes, logra reunir al seu costat tota la opinió nord-americana.

Quan ja té aquest apoi pot obrar amb molta més confiança i per això els seus esforços els dedica a la presentació del projecte de la neutralitat armada que troba la conformitat de la majoria de la Cambra dividida en Congrés i en Senat. El primer no regateja l'apoi i En Wilson i al segon una poca pacifista

llibertat i de la justícia i del dret de les nacions. I per a que aquests principis fossin els que triomfessin en la guerra actual, no ha cessat en els seus esforços fins aconseguir que'l seu poble que va elegir-lo president per la conservació de la pau, l'apoiés en l'entrada a la guerra convenint-lo de que l'intervenció en la gran lluita no era més que una necessitat imperiosa per a la consecució de la pau durable que'l poble nord-americà desitja.

La Societat de les Nacions

S'ha parlat molt, en aquests darrers temps, de la «Societat de les Nacions». Havent contribuït per la meua part a llençar l'idea, que per altra banda tampoc és nova, em serà permès intervenir en el debat.

De bell entuvi, no sorprèn que el principi de la «Societat de les Nacions» hagi obtingut l'adhesió d'homes que han intervingut en els afers públics i als quals no's pot calificar massa bé de somnadors, tals com el president Wilson, el president Ribot i En Lleó Bourgeois? I no és d'extranyar que's faci a aixequos pràctics experimentals el retret de perdre's en una logomàquia ideològica i d'obrir als pobles horitzons que mai es podran abastar?

Quan Enric IV i Sully —tampoc aixequos passaven per somnadors— tracaren el pla d'una gran «República cristiana», tojunt sortia l'Europa de l'estat d'agolament en què l'havien deixat les guerres religioses. Les multituds, cansades de tan sofrir, cercaven un recurs contra la violència dels partits i l'incapacitat dels capdavanters. Tot, abans que la repetició de aixequos hostilitats mig seculars que havien destruït l'esplendorosa prosperitat del Renaixement. Els homes de Estat buscaven, doncs, un mitjà d'organitzar una crida al dret i a la raó per a impedir el regnat de la força i de la violència. Davant la possibilitat de retornar a iguals dallabixos, els més savis i els de més experiència es preguntaven si les bones voluntats humanes no podien aplicar-se, de comú acord, a protegir els homes contra la furia d'alguns semblants llurs.

No està, en efecte, sumament fora de raó que un home, un sol home, pugui decidir a son albir, per anys i per segles, la sort dels pobles pal senzill fet de que un caprici d'herència o política l'hagi enlaira? No és absurde que no's prengui cap mida per a d'atorar-lo i que no existeixi cap poder ni precució contra la decisió per la qual condemnava a mort a milers o milions d'homes dependents o no d'ell? Deu abdicar l'esperit humà davant un tal problema i acceptar, amb completa resignació i impotència, la raxada després d'una voluntat única?

De fet, la facultat d'organització i de previsió, que és un privilegi de la humanitat, li ha permès protegir-se poc a poc contra els agots que, en els temps antics, semblaven escapar al domini de nostra presència i de nostra voluntat. Tot un sistema de dret internacional aplicat ha codificat les mides organitzades per a una lluita victoriosa contra la fam, la peste, el còlera, l'impunitat dels crims, etcètera, etc. Convencions internacionals han abolit els errors i maledonesos, provinents de la diferència d'honorari o dels pesos i mesures, de certes concurrences econòmiques, i van de dret a ordenar la valor del domini intel·lectual sota la forma de convenció sobre la propietat literària, artística, etcètera. Cadascuna d'aixequos dificultats i d'altres, han sigut examinades, desentanyades i ordenades, en gran nombre, per homes competents, autoritzats i plens de sagacitat, i les coses han arribat a tal punt que la cooperació d'aquesta vida internacional ha extès damunt cada ésser vivent una constant protecció, experimentant-ell, en son viure quotidià, el benefici permanent d'aixequos intel·ligències debatudes i consentides amb tota llibertat.

Admetem l'estat de guerra des del moment que'l «seny de les nacions» no l'ha pogut suprimir, encara. Potser escapi, en son principi, a la voluntat humana: però hi intervingrà, certament, quan es tracta d'entrar altra volta en l'estat de pau. La reunió de un Congrés no és pas un fet de la fatalitat. Els qui decidiran que l'hora de convocar-la és arribada teneu una autoritat que és precis reconèixer, ja que se l'obeeix. Trobarem, doncs, un dia altre, a aixequos representants del consorci universal sentats a l'entorn d'una taula i debatent, entre ells, la sort de l'avenir de l'humanitat.

Parlava, ara mateix de la «gran idea d'una República cristiana» concebuda per Enric IV i Sully; he ben escullit l'objecció: «Enric IV i Sully potser han pretès la República cristiana, però, no l'han realitzada». Pareu esment: Enric IV morí sots el punyal de Ravallac en el moment que's disposava a sotmetre les potències europees a son projecte. Son fill, Lluís XIII, era un noi; transcorren els anys;

Richelieu es troba de nou davant les ambicions de la Casa d'Austria. Les refrena, mort; però a l'endemà de Rocroi. Després d'aquesta victòria, les negociacions tosequit són iniciades.

Novament Europa estava cansada i fastiguejada de la guerra. El Congrés de la pau es reuní a Munster i Osnabruck. Les negociacions duraren «set anys». En el transcurs d'aquests set anys els diplomàtics treballaren cercant les fórmules damunt les quals devia organitzar-se la nova Europa; i ningú ignora que'l tractat de Westfalia consagra entre les potències una mena de «modus vivendi» que precisament produïu com a efecte la fi de les guerres de religió. Durant segles, l'Europa moderna ha viscut, al capdavant, apoiada en aquest «modus vivendi». Així, dintre un cert límit, el magne intent concebut per Enric IV i Sully ha estat realitzat.

I bé: jo suposo que, una volta firmada la pau, els plenipotenciàries de Munster i d'Osnabruck en lloc de separar-se no haguessin substituït en llurs càrreges amb la missió de vetllar per a l'aplicació de les fórmules per ells establertes; jo suposo que havent guanyat, d'una part, durant aixequos se'ns anys, la confiança dels llurs governs, i establert entre ells, per altra, una mena de fraternitat i d'hàbitut nascuda de treballar junts, deveren transformar-se en una a manera de Cort permanent encarregada d'arbitrar o de conciliar les divergències de interessos o els maledonesos. Penseu de debò que això hagués estat absurd i irracional, i podau afirmar que aquestes autoritats, confiada a ells pels pobles, haguessin perseguit al domini de la reverat Jurarria que no hauria d'nat, en una o altra forma, cap bon resultat?

Atent-vos a les actuals circumstancies, si intenteu preveure la durada de les negociacions que posaran terme a la guerra, no creueu que duraran aquestes anys i paus, puix que el Congrés de Westfalia no durà set b i tenint a tractar as-umpes infinitament menys amplis i menys complexes?

Sens dubte, no n'hi haurà prou amb set anys. Haurà de mobilitzar-se competències especials, i eu gran nombre. No's tractarà pas solament de qüestions territorials, de qüestions econòmiques, de qüestions colonials, de qüestions marítimes de tot ço que és, d'ordinari, objecte d'aixequos grans deliberacions. Serà precis buscar i obtenir consentiments internacionals per a una bona quantitat de solucions que passaven desapercbedes a les antigues diplomàcies: territoris, correus, telegrafia, moneda, canvis, crèdits, ports, canals, mines, carreteres, les indemnitzacions, de les garanties i dels beneficis, tot lo qual multiplicarà de tal manera el treball d'aixequos com «comissions» encarregades d'elaborar el «modus vivendi» dels futurs alers del món, que no's podrà dir quan acabarà.

O aïmetes que l'univers sigui esclafat sots el peu d'un sol home, o consentiu, per la necessitat de les coses, l'aparició d'una mena de Parlament europeu i fins mundial, les de lliberacions del qual seran la sola única salvaguarda de la llibertat i de les llibertats.

Però, quan s'hauran adoptat tals hàbituts, quan aixequos homes amats de les millors intencions—puix així és llur caràcter i llur raó d'ésser—, quan aixequos representants de les potències, decidides elles mateixes a acabar amb les misèries de la guerra, s'hauran acostumat al treball en comú; quan veuran que l'èxit i la bona voluntat general coronen determinats de llurs esforços, es sentiran units i encoratjats a perseverar. Mentre no hagin posat punt final a la darrera convenció, continuaran deliberant, cercaran solucions, pendran acords en nom dels Estats amb la confiança dels quals compten.

Així serà constituïda «per la pràctica» i no en teoria, aixequos organisme internacional, així es realitzarà aixequa «Societat de les Nacions» que esdevindrà, sens dubte, una molt apreciada garantia de la pau universal contra les empreses dels violents i dels folls, d'aixequos qui han volgut la guerra, qui l'han feta i que la perllonguen per a eludir l'atront de l'humanitat.

Endavino vostra última objecció: «—I la sanció? Sempre hi ha el recurs a la força». Indubtablement; però també, des del primer moment, la opinió és una força i els publicistes anglesos la regoneixen com principi essencial del govern dels homes. En els països lliures—si les autocracies i les cartis militars són abolides—en els països lliures, com entre ciutadans lliures, el recurs de la força és el darrer i el més trist dels recursos. No és pas del tot impossible examinar els pobles vers la discussió quan s'hi ha acostumat tant bé als homes. Nostres partits discuteixen cada dia amb extrema violència sense provocar la guerra civil.

Si'm fos possible exposar aquí d'altra part tot mon pensament, diria com entreveig, en les actuals circumstancies, la constitució d'una autoritat internacional que, en últim extrem, aportaria la sanció suprema. Aquest problema tampoc careix de solució. En l'història, sempre n'ha tingut...

Homes públics com Wilson, com Ribot, com En Lleó Bourgeois en el curs de llur vida han abordat i arranjat greus dificultats sorgides entre els pobles pel mitjà de reunir, a l'entorn d'una taula, a competències i intel·ligències acreditades. Han organitzat congressos, i n'organitzaran, encara. Saben com procedeixen, per a arranjat les qüestions humanes, la prudència, la paciència, el tracte, el bon sentit. Pensen que lo que s'ha vist es pot tornar a veure, i que les grans crisis conduïxen els grans avenços... En quant a mi, els aprobo sincerament el que pisin més enllà dels crítics sense desesperar de l'humanitat

GABRIEL HANNOTAUX
de l'Academia Francesa

Recordem als nostres

lectors que la premsa

diària està subjecta a

la previa censura a

causa de la suspensió

de garanties

Comentari de la guerra

La entrevista de Hamburg

L'entrada dels Estats Units en la guerra fa moure als capítols dels Imperis centrals. Els dos emperadors aliats necessiten indubtablement posar-se d'acord davant aquest nou enemic, que de faïst tant solenne ve a acabar de fer caure la balança del costat del Dret i de la Justícia.

La entrevista de Hamburg és de gran importància. En ella, certament, no s'hi tractaran qüestions estratègiques, ni s'hi pendran decisions que canviïn immediatament el curs dels esdeveniments militars, però si s'hi pendran acords per a què's pacti aviat una pau, que permeti als Imperis centrals salvar-se de l'actual i inevitable naufragi.

Je es diu que, a no trigar, el jove emperador d'Austria llençarà una crida al món enter, exposant no sabem quins principis de certa justícia, en els que basarà la actitud de la doble monarquia en l'actual guerra, i per lo tant, demanant que per a la salvaguarda d'aïtal monarquia, tots els bel·ligerents arribin a un concert que deixi satisfets als imperis centrals i mantingui en llurs solis als Hohenzollern i als Habsburgs. (En el fons, el que farà l'emperador Carls, serà demanar clemència a la «Entente» i intentar d'accelerar la pau, a fi de que no passi a Austria-Hongria el mateix que a Rússia.)

Mentres en nom de les democracies de tot el món els Estats Units entren noblement i desinteressada en la guerra; mentres la «Entente», en aixequa guerra, afirma cada volta més son esperit de llibertat i de independència, els dos emperadors, com una super-vivència dels temps passats, en els que tantes injustícies es consagraren, es concentren per a fer perdurar en el món un regim que les lleis humanes i divines condemnen.

L'entrevista d'Hamburg és una nova maniobra de pau... O sinó ja ho veurem. Però, sobre tot, és una maniobra de por. Rússia per una banda i ara els Estats Units per l'altra, poden influir de manera portentosa en l'esperit del poble, no sols a Austria, on tantes qüestions nacionalistes queden en pau, sinó a Alemanya, on el socialisme imperialista ha d'anar de baixa, forçosament.

Amb l'entrevista d'Hamburg i amb el manifest o crida de l'emperador Carls, que'n serà la conseqüència, repndrà de bell nou la batalla diplomàtica que amb la crida de pau de desembre darrer s'inicià, i que d'una manera o altra no s'ha interromput pas... Ja diguerem en aquella ocasió que la batalla de notes i manifestos duraria fins a la fi de la guerra, amb més o menys intervals... Encara els Estats Units no han disparat cap arma i ja els Imperis centrals tornen a promoure una «compensació» que segurement no's realitzrà. Evidentment, els centralistes tenen pressa en fer le pau, car és la manera de salvar-se... Però els aliats han de tenir pressa solament en la victòria, que serà la manera de salvar l'Humanitat.

LA POLITICA

ELS rumors que venen de Madrid a través de les notícies telegràfiques acusen una alarma i una fonda intranquilitat en les esferes oficials, davant de les possibles contingències a que's pot portar la present situació, no altra cosa pot representar aquesta insistència de la premsa sobre la seguretat de la caiguda del Govern i el manifest interès d'aquest en negar la suposició i en no deixar passar les notícies que a això es refereixen.

No volem, amb aquestes manifestacions, contribuir a aquesta alarma, perquè al nostre entendre el suposat perill no vé d'on aparentment sembla que té de venir. El perill i la possible caiguda d'En Romanones en lloc d'ésser conseqüència d'una empenya popular, d'una protesta de les masses que tenen fam, pot ésser més aviat un efecte de la gana dels polítics en tenir facilitats al dia de demà per anar governant en les impures comoditats dels nostres sistemes usuals de governar.

Perquè, segons les notícies més exactes, els que empenyen cap avall a l'actual ministeri són els que troben que la actitud i el procediment amb que els obrers han anat a la present situació, impossibilita la resistència en aquells antics sistemes i per lo tant deixen tancada la porta en tots els futurs ministerts que's trobin en un cas semblant.

En efecte, sospendre les garanties en contra de una anormalitat que no ha pres encara estat legal, com ha fet En Romanones, és situar a permanentment una lamentable excepció a la Constitució. I d'això a fer impossible la vida civil d'un poble no hi va més que un pas. La qual cosa és, a la vegada, la demostració de que avui la habilitat està ja a l'alcanc de totes les fortunes i que's mil·lions de Don Alvaro de Figueroa no li poden donar ja més astúcia ni més mala esquerra que a un humil obrer soci de la Casa del Poble.

Els liberals monàrquics

En la darrera Junta general celebrada pel Círcol Liberal Democràtic Autonomista del districte sisé fou nomenat el següent Comité directiu:

President, don Joan Vilardebó; vis-president primer, don Tomás Antolí; vis-president segon, don Vicens Medico; secretari primer, don Joaquim Gironès; secretari segon, don Miquel Hernández; caixer, don Josep Giró, comptador, don Lleó Vilardebó; bibliotecari, don Pere Llar; vocals: don Joaquim Ferrer, don Antoni Perez, don Lleó Vilardebó M., don Marcelino Díez, don Joan Camps, don Jesús Domenech i don Josep Gener.

Es nomenà també un Comité polític, que ho constituït així:

President, don Gabriel Ròdena; secretari, don Joan Escatit; vocals: don Joan Soler, don Eduard Oliva i don Jaume Coll.

Ademés, s'acordà considerar com presidents honoraris als senyors comte de Romanones, Roig i Bergadà, Grañó, Manzano Alaró i Bosch i Alsina.

Aquest Círcol, en el qual segurament no hi haurà soci sense càrrec, es traslladarà al carrer de l'Universitat, 83.

Conferencia

Nostre estimat company en la premsa Joana Ullé, president de la Federació de Jovenuts Radicals, donà al local de la J.R. del districte quint la seva anunciada conferencia sobre l'Assamblea Republicana celebrada recentment a Saragossa.

L'orador exposà la seva opinió de que dita Assamblea no ha de tenir cap mena d'eficàcia per a l'unió de les forces republicanes.

Els radicals de Palamós

Ha quedat constituïda la nova Junta directiva del Comité del partit republicà radical de Palamós, havent sigut elegits presidents honoraris don Alexandre Llerroux i don Joan Arola; president efectiu don Baldomero Darder, i secretari don Manuel Albarrà.

L'Ajuntament de Badalona

Encara que sigui dit el mateix que hem dit altres vegades, no podem deixar desapercbedut un nou exemple que demostra una vegada més l'honrada i profitosa gestió de la majoria de coalició republicana de Badalona.

En son darrer número, el nostre estimat confrare «Acció», d'aquella ciutat, inserta un comentari referent a la liquidació del pressupost municipal de l'any passat.

Diu així:

«En la sessió de la setmana passada se va donar compte de la liquidació del pressupost de l'any passat. Amb ella la majoria republicana ha vingut a demostrar, una vegada més, que la seva administració segueix els mateixos vianys de pulcritud, dignitat i honra

desa que en tota ocasió han sigut norma i costum de la seva tasca.

A pesar del clima de dificultats econòmiques que les circumstàncies actuals han imposat en l'administració pública de tots els pobles, la liquidació de la majoria republicana se presenta com un suport vital.

Si hem de parlar amb tota sinceritat, hem de confessar que no ens hauria sorprès gens un resultat menys favorable i fins advers. Les dificultats són tantes, s'imposaven de tal manera en les recaudacions, que alguna vegada, durant l'any econòmic, ja havien exposat la temença de que la situació econòmica de l'Ajuntament experimentés les greus conseqüències de la perillosa crisi perque estem travessant.

Només realitzant prodigis de tacte, centuplicant el cuidat i la prudència, extreiant les mides vigils i energiques havia de resultar possible una nivellació del pressupost municipal. I aquest miracle l'ha dut a terme la majoria republicana amb l'extraordinària cura que ha posat en tots els seus actes, demostrant així que és digne de usufructuar el govern de la ciutat.

Mercès a la seva prudència i al seu tacte, gràcies als seus cuidats i a la seva energia ha pogut defensar digna i honoradament els interessos que se li tenen confiats, no descuidant de subvenir ni la més mínima de les obligacions ordinàries a que ve obligats i a les quals té dret el poble.

Tot i que conegut aquestes coses se farà càrrec de les dificultats que s'han hagut de sortir, i que contribueixen a fer més meritoria l'obra dels regidors republicans.

Amb aquesta etapa de govern difícil i la majoria republicana ha donat mostres evidents de la seva capacitat, fent-se digna de la confiança que en ella varen posar en di memòria els ciutadans badalonins. En ocasions com aquestes, en les quals les coses van de mal borràs, quan se prova el tremp de les ànimes i els nostres amics han sapigut sortir airores de la prova, i enfortir davant de l'opinió per el resultat de la mateixa.

Tots els republicans badalonins s'han de sentir orgullosos dels seus homes, i han de admirar i aplaudir els sacrificis que la seva admirable tasca representa. Nosaltres ens permetem abrogar-nos encara que inmodestament, la seva representació, per a felicitar-los, coral i entusiàsticament a la majoria republicana per l'actió i l'èxit que ha presidit la seva difícil i benagada gestió.

Districte de La Bisbal

Reunint a Palamós el dia 5 del corrent els Comités Comarcals d'U. F. N. R. i Radical del districte de La Bisbal, per a ocupar-se del resultat de les últimes eleccions de Diputats provincials especialment per lo que s' refereix a la proclamació de don Joan Arola, prengueren unanimitat els següents acords:

«Primer. Que'l resultat de les últimes eleccions de Diputats provincials segons el qual quedaren elegits de la candidatura de coalició republicana els senyors don Josep Iria Bosch i don Joan Arola Solé és perfecta i legalment vàlid, sens que s'observi ni aparegui presumptió fonamentada de cap mena respecte a que aquest últim hagi conseguit alterar en benefici propi aquest resultat en perjudici del que fou company de candidatura don Vicens Tolosa i Gualp, cosa que no haurien consentit amb els Comités.

«Segon. Que en conseqüència el senyor Arola ostenta l'legítima i honoradament el càrrec de diputat provincial per aquest Districte.

«Tercer. Que a la vegada que ambdós Comités lamenten sincerament el que'l senyor Tolosa no hagi triomfat, DESAUTORIZEN totes quantes manifestacions i tots quants actes puguin realitzar-se que posin en dubte les mides i l'leals declaracions dels dos anteriors apartats, ja que davant d'aquestes lo que s'ha vingut dient i lo que en lo successiu pugui dir-se i fer-se no conduirà a altra cosa que fomentar i donar escalf a les males intencions dels nostres adversaris polítics que aprofitant totes les ocasions, procuren en llur benefici introduir la discòrdia entre la gran família republicana de la lliberal canaleta baix-empordanesa, cosa que estem obligats a evitar si l'amor a nostra independència i a la satisfacció que devem a les idees de república, nacionalisme i fan quicòm més que mors conceptes diferencials d'una política platoniament sentida.—Pel Comitè d'Unió Federal Nacionalista Republicana, Antoni Nicolau, president; Ramir Medir, secretari.—Pel Comitè Radical, Jaume Graupera, president; Manel Albalat, secretari.

«La Nació»
El número de «La Nació», setmanari socialista català, corresponent a avui, dissabte, conté el sumari que segueix:

«El malestar del poble i la por del Govern de l'Estat».—Anormalitat darrera anormalitat: «Perquè feroçment encara les armes», per Senarí Bassa; «Comentaris», per Ramon d'Alentorn; «Els joves», per Joan Jaurés; «Polonia».—La solvència de la Revolució: «Vigilant i llibertat», per Agustí Pedret i Miró; «La vida de l'obrer en la comarca del Ter», per J. Comaposada; «Les esquerres desdiciades», per R. Folch; «La ven dels socialistes polonesos», per al sosteniment de la «La Nació»; «Al volt», per Joan Casador; «El feudalisme modern o el terror per la fam», per Joan de Calduyà; «Els conflictes socials», l'actualet obrera; «Noves».

Segueix publicant-se, en folletó, «La Comuna», d'en Jordi Bonifà.

«Als Amics de França»
Aquesta benemèrita Societat dels Amics de França, que treballa amb tanta arduïtat i entusiasme per a estrènyer cada dia més els llaços de relació entre la nostra terra i la gran nació francesa, no vol desançar pas gens en la seva aced fcoada de propaganda, i quan tothom retien encara l'èxit sens precedents que significà la conferència del venerable cavaller comte de Melzer, sems anuclen les visites d'homes com Guillem Escuder, Maurici Baudé i Rabat Wetterle prou

coneguts i admirats per a traçar ara llur elogi i les paraules dels quals han de produir tanta o més sensació que les pronunciades per aquell il·lustre tradicionalista.

Les belles iniciatives de la Societat dels Amics de França mereixen l'aplaudiment de tots els qui considerem com a nostra la causa dels aliats, i cal que a mida que dit organisme aixampi son radi d'acció sien en major nombre els qui hi contribueixin i amb tota l'intensitat possible.

Manifest a les nacions aliades

Redactat pel notable literat En Pompeu Gener, que encapçala l'àlbum que com homenatge de simpatia, envien els catedràtics professors i alumnes aliats dels de les Universitats espanyoles, s'ha enviat un manifest a les nacions aliades del qual n'extreiem els següents paràgrafs:

«Hoy por hoy, los principales inventos son de latinos, anglo-sajones y eslavos... Los mismos alemanes lo reconocen, de Heine a Nietzsche. En ciencias, ellos no han hecho más que abaratar o mercantilizar los productos. De Lavoisier a Wulz y Bortolot, las químicas pertenecen a Francia; los metales radiantes los previeron lord Thalen, Williams Crookes, ingleses, y los descubrieron Curie y su esposa y Moissau, dos franceses y una rusa; Draguerdorp y Mendeleiev, llegando a profetizar metales en el espacio y en el tiempo, son rusos; el telégrafo sin hilos es de Marconi, un italiano; el teléfono lo inventaron Charles Cros y Bartrina, un francés y un catalán; la microbiología la creó Pasteur; la fisiología, Claudio Bernard, y la antropología, Paul Broca, franceses también, la filología, Ramón y Cajal, español. Ya en el renacimiento, la circulación de la sangre la descubrió Miguel Servet, español, y acabaron la descripción Realdo Colombo de Ciomona, italiano, y, por fin, Hervey, inglés. La filosofía que muchos ignorantes creen ser patrimonio de los alemanes modernos, éstos no son más que discípulos disimulados y patosos de la Enciclopedia, cuando no copistas, con mala sombra, de los filósofos griegos Nietzsche y Schopenhauer, que reuogaban de ser alemanes, confesando haberse adivinado en las claras fuentes de Grecia y Huarie; sea el «Haro» del primero y «El pericito principio» del segundo, no tendríamos la teoría del «super-hombre», que, interpretado por los generales alemanes, ha resultado el super-barbaro o super-carnicero.

Lo que la distinguido siempre al bárbaro del civilizado es esa falta de sensibilidad reflejada en el primero, o sea de corazón, luego la falta de conciencia en sus actos, lo que en Alemania se llama «una conciencia fuerte»; cometer una atrocidad por instinto o porque se lo mandan y quedarse tan tranquilo.

El humo de la biblioteca de Alejandría sumergió en una sombra sinistra, que aún dura, a los bárbaros del islam. Las destrucciones efectuadas en Bélgica y en Francia han producido una eclipse en la civilización de Europa, una mancha de la qual jamás podrá lavarse la Germania.

Todo lo ha destruido el bárbaro a cuyo lado palidece Atila! Este al menos, cuando Santa Genoveva se le presentó con un sagrado en la mano, delante su caballo, pidiéndole con lágrimas que no destruyese París, al ver a aquella jovencita inocente, que lo romba, se conmovió, hizo volver grupa a su caballo y, seguido de sus ejércitos, torció de rumbo y se alejó.

Alemania esclava de Prusia, que se alaba de su cultura, nos hace hoy el efecto del tigre habiendo aprendido mecánica para mejor destruir su presa o de la culebra que suelta química, para escupir un veneno más activo; sus actos la hacen retroceder al vandalismo con agravantes. Ya ha tirado la máscara del Kultur Kampf i Genérico que ha mostrado su repugnante facha.

Su crimen es tan horrible que consterna al mundo entero. Nadie podía figurarse que los hijos de Kann, de Herder, de Feherbach, de Strider, los discípulos de Wogt y de Hebel, destruyeran la Ciencia y los niños de Olbein y de los Durer, exterminasen el Arte.

Al militarismo tedesco, a esta superbarbarie de los tiempos actuales, las piedras de los campanarios de Bélgica y de Francia, y el humo de los libros y de las bibliotecas lo chafan y ennegrecen en la Historia, y sus gases venenosos asfixiantes lo envilecen para siempre.

Así lo entienden y así lo sienten los firmantes.

Por el Comité organizador: Raimundo Morales Veloso.—Carlos Rodríguez Soriano.—José Miquel.—Eduardo Carballó.—Victoriano Forguera.—José Ribá.—Luis Marsillac.—Saturnino Fustero.—José M. Payá.—Francisco Ort.—Emilio Collén.

«Los actos regionalistas a Terrassa»
Hem rebut un comunicat referent a la conferència a En Cambró i de l'homenatge a ell i al senyor Solé quals actes fa pocs dies es varen celebrar a Terrassa.

Per deferència a qui l'ha enviat el públic, quem, sense fer-hi cap comentari.

Diu així:

«Senyor director d'EL POBLE CATALA: Molt senyor meu: L'article que'n la societat «Política» publica son estimat diari d'ahir, referent a l'homenatge als senyors Cambró i Solé, ha sigut comentat molt favorablement entre els obrers i encara ho fora més si haguessin sentit els discursos i brindis en els que no es va fer el menor esment de la classe proletària. Que les fabricants s'associïn o es solidaritzin per a l'exportació dels seus gèneres que estiguin preparats per a després de la guerra, quins principals beneficis d'ella han rebut aquests burgesos; que procurin conservar l'herència fàbrica que la tradició els ha donat, etc., etc. Ni un sol mot vers la classe treballadora que ha vingut tenint aquesta herència amb son esforç, amb el desgast de llurs energies i amb la contribució de llur propia vida.

L'homenatge, senyor director, no ha sigut, com aparentment sembla, de caràcter mera-

ment econòmic. L'altal homenatge ha estat més polític que social i econòmic. La tendència, la finalitat del mateix, va encaminada a la conquesta política d'aquest Districte pel de la Lliga, tot i fent protestes d'adhesió i carinyo al diputat don Alfons Sala qui pel estat de salut i caiguda del pedestal polític, pensen que deixarà probablement d'ésser elegit en successives eleccions.

I que l'homenatge fou polític res ho demostra tant com el bridís del senador terrassenc senyor Valles i Pujals, qui a l'explicar el darrer tancament de les Corts, digné, més o menys el següent: Quan En Romanones, al consultar tan sols als tres capdells polítics, Maura, Dato i Cambró, amb l'amença de que si no accedien a dit tancament, dimetiria el govern. En Cambró no va titubear un sol moment i encara que, com a qüestió de la minoria regionalista li era molt afalagadora l'ocasió d'enderrocar al govern, accedí a la petició d'En Romanones, però amb una condició, la de que s'aprovés la llei de protecció a les indústries. I heu's aquí, senyors, que aquesta llei sens deu exclusivament a nosaltres, i ara sols cal procurar que la primera indústria que rebé els beneficis dels deu milions de pessetes, sin l'indústria llanera de Terrassa i la suera de l'Empordà.

L. naturalment, grandíssim aplaudiment.

Es de vostè atent i S. S. G. L. E. M. T. I. XIDOR.

Terrassa, 4 d'Abril, 1917.

ECO

Barcelona el Divendres Sant no té capiciat. Al donat encara es venen algun barrat de copa digna d'un auge antic i el carrer de Ferrán devé un carrer de ciutat curs i presumida. Però a la tarda, la gent no se que fa. Els creients encara tenen el recs danar a les Set Parades on en una mitja hora, passen cinc o sis hores. Però als que no es distinguen pel seu fervor religiós, passen un dia llarg i ensopit o s'embruteixen en els cabarets on per respecte a la santitat dels dies es balla amb piano en compies de for-ho amb orquestra o tzigana.

El nostre Divendres Sant grís i manca de anar a la pensar on el Divendres Sant m'arrieta. El Divendres Sant a la capital de les Espanyes es una festa eminentment popular i pintoresca.

Tal dia com ahir, a Madrid es celebra la Romeria de la Cara de Dios. No's pot dir que aquesta romeria tingui lloc a les afores, en cap pedrera. Té lloc en ple Madrid, en un barr de gent, a l'entorn del barri de Pozas.

L'objecte d'aquest pèndes acte es aforar la «Cara de Dios» o sia un dels innumerales llaços dels quals es diu que serviren per a aixugar el prosta de Jesús. En el seu penós camí pels carrers de Jerusalem.

Naturalment aquesta adoració es un pretexte per a la festa. Lo essencial, de fet, es menjar xurros i buñyols i beure algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

El transít rodant no es sospèn. Creuen els madrilenys que els sorolls dels carrutges no ataquen les creences i llugen pesseters per anar a la romeria. Elles porten mantons i llaços i buñyols i beuen algun «vino de la tierra», aquell vi morat que sembla pasta i serveixen amb botelles quadrades.

NOTICIES

EL TREBALL

EL LOCK-OUT ALS CILINDRADORS.—Algun doctor Pangloss de nou encuny s'haurà pogut creure, potser, que estem aquí en el millor dels mons possibles, però la veritat és que'l conflicte dels obrers del Ram de aigua segueix igual que tres setmanes enrera sense que's vegi per enlloc la solució.

Els patrons, encara que no del tot ben units, es mantenen en general en la llur actitud d'egoisme i intranquilitat; els obrers, continuen, per la seva part, plens de dignitat i també intranquils com el primer dia.

Raonant la llur demanda i justificant la llur actitud, han publicat els segons un manifest, les paraules nobles i sinceres del qual deuen ésser escoltades. El co-unicat dels patrons queda, amb elles, fet a miques i boccins i sense cap argument prou sòlid per a aguantar-se. Força bé s'expressen els obrers al dir que per a defensar i demostrar la raó no's necessiten florilegis ni frases fotes!

Relerint-nos concretament al manifest que'us ocupa, en ell se nega, en primer lloc, l'afirmació de l'Associació patronal de que els fabricants es troben gairebé privats pel Sindicat, d'exercir, en llurs fàbriques, la direcció i autoritat que les correspon. Els obrers contesten a això molt atinadament:

«Si tuviéramos que sentir la premissa de si deben o no dirigir i mandar en sus respectivas fábricas los patronos, ni tan sólo discutiríamos, pues ello es indiscutible.

«Pero de eso a que no puedan hacerlo por impedirlo el Sindicato, media un abismo.

«No basta sacar a colección la primera de las bases que por ambas partes convinieron y firmaron en 1913.

«Recuerde la Asociación patronal que cuando se disolvió la base que encabezaba lo que podríamos llamar «reglamentación de jornales», y que dice: «Cada fabricante es completamente dueño de organizar el trabajo de su fábrica de la manera y forma que crea más conveniente», el entonces presidente, en nombre de la comisión aceptante de las bases, demostró los inconvenientes que la redacción de la primera presentaba y los incidentes que a raíz de la misma se originaron, contestándose que solo podía interpretarse aquella de una manera: «que el fabricante podía aumentar la maquinaria, montar nuevas secciones o emplear las ya existentes».

«Unicamente así, con estas aclaraciones se firmó, nunca pudo suponer el Sindicato de Estampadores y Cilindradores que los patronos darían una caprichosa interpretación a la base primera.

«Suponer que nosotros aceptaríamos un vasallaje, esa es la palabra, como se decía veinte años ha, es una lamentable equivocación. Pero a pesar de ello, nosotros no nos hemos impuesto contra razón. Patente está la prueba de algunos individuos amoniestados por el Sindicato y de otros que se han visto obligados a abandonar el trabajo por su conducta.»

«Pero de esto a querer despedir a algunos individuos por pender precisamente que fuera interpretada en su esencia la primera base, media mucha distancia. Lo demuestra el hecho de haber dirigido constantemente B. L. M. a fabricantes que además de hacer lo más arriba expuesto, intentaban organizar el trabajo de una manera perjudicial para los obreros y que de haberlo consentido, hubiese implicado el incumplimiento de las restantes bases firmadas en 1913.»

Després, com s'ha que'ls patrons han retret la ruïna competència que la indústria de Barcelona sofreix—segons ells—amb relació a la del reste d'Espanya, pregunten els treballadors:

«¿Es que si veritavelmente ha hagut un augment en las materias i combustibles no ha estat igual per a tothom? No s'ha compensat, además, aquest augment amb l'establert en el gènere?

De des de 1915 que's concedí als obrers cilindradores, tintors, estampadors etc. un petit augment—segueix dient el manifest—els salaris han restat els mateixos, i, entretant, durant els dos anys transcorreguts han pujat de preu les substàncies, els lloguers, la llum, etc. Als patrons ben al ro-és dels obrers, els ha sigut possible no perdre res: han recarregat la mà d'obra en perjudici dels operaris i s'ho han arranjat tot en la forma que millor els ha plagut.

Deixem que'ls interessats parlin: «Pero es que los fabricantes, no nigan en absoluto la demanda, es decir, no es el aumento que solicitamos lo que les hace persistir en su actitud. Es algo que más que polémicas por escrito, se resuelve con buena voluntad.

«Dice la Asociación en el remitido a los periódicos: «Un día se ha pretendido que el patrono debía exigir a sus obreros como condición indispensable para utilizar sus servicios, que ingresaran en el Sindicato, y más tarde se ha querido llevar la exigencia hasta el personal de mayor categoría, como encargados de sección, y el personal de oficio u ocupación distinta, como maquinistas,

carreteros, dependientes de escritorio, etcétera.»

«Nos extraña tal afirmación. Ante todo suponemos que los fabricantes no se oponían a que nos asociemos. Después sería preferible no ya para los fabricantes, sino para los patronos en general, que todos los obreros se asociaran. Un obrero que perteneciera al Sindicato, tiene un claro sentido de la responsabilidad; es más: el patrono, en el taller, en la obra, en la fábrica, donde quiera que sea, al tener hombres asociados, sabe que puede cuando un incidente surgiera, zanjarlo, convenientemente, satisfactoriamente.

«¿Qué más puede desear un patrono que tener obreros conscientes, no ya de sus derechos, sino de sus deberes?

«Sin la Asociación, cada obrero podría imponer una reglamentación, unas condiciones a medida de sus necesidades o caprichos. ¿No es pues más lógico que todos los obreros aúnen sus aspiraciones, deseos o necesidades? ¿Quién se opone a ello? Pero conste que nosotros no hemos llegado a hacer lo que dicen los patronos. No hemos obligado a escribientes, carreteros, maquinistas, etc., a asociarse.»

«Podríamos aducir pruebas fehacientes de cuanto decimos, pero sólo nos limitaremos a nombrar a los señores Piera y Font y Martí Rotlier, que no tienen ningún encargado «suciado».

«Ahora bien, si se ha dado algún caso particular, aislado, quiere esto decir que el Sindicato haya exigido a esos individuos a asociarse?

«Pero lo que no comprendemos es que los fabricantes digan que piden un plazo de cuatro a cinco semanas para estudiar y contestar a nuestra petición.

«Repetiremos nuevamente que eso no es cierto. Los patronos no contestaron, nada dijeron cuando les notificamos nuestras peticiones. Nuestro primer besalamano fue contestado con el silencio más absoluto.

«En virtud de tal proceder, pasadas que fueron cinco semanas de la petición, nos reunimos por segunda o tercera vez asamblea general, acordándose remitir un segundo besalamano que mientras estuvieran entabladas las negociaciones, mejor dicho, entanto no obtuviéramos una contestación, acordamos suprimir los relevos y horas extraordinarias.

«¿Puede ser censurada nuestra actitud? ¿Teníamos o no derecho a adoptar tal resolución?

«¿Es que habíamos sido descorteses o bien pedíamos un imposible?

«Y fué cuando después de transcurrir tanto tiempo, se nos contestó de una forma que nosotros no merecemos. Porque si bien es verdad que los patronos deben ser respetados y tener la consideración, si como ellos dicen, en sus fábricas pueden dirigir y organizar, no es menos cierto también que el mismo respeto e igual consideración deben merecerlos los obreros.

«Nosotros hemos velado por el cumplimiento de unas bases; hemos impedido que en algunas fábricas trabajaran menores de edad, no toleramos que los jornales sufrieran una depreciación; eso hemos hecho, y eso es lo que en el fondo no pueden consentir los patronos.

«Nosotros, el Sindicato, con su intervención oportuna, ha evitado muchos conflictos, ha zanjado graves incidentes que como consecuencia hubiese traído grandes y hondos trastornos y pérdidas a los fabricantes. Lo hemos evitado y no se tiene esto en cuenta. ¿Discutiremos si lo hecho por los patronos es lock-out o no? Es cosa sin importancia. Lo importante estriba en que los patronos nos han declarado lo que en el mundo de los explotados se llama el pacto del hambre.»

Amb lo transcrit creiem que n'hi ha prou per a convences' de que en aquest conflicte els obrers estan carregadíssims de raó, la qual cosa no serà obstacul per a que l'odiós lock-out a que's els ha condemnat segueixi a satisfacció, potser, de molts ventrells tips.

«El Sindicat d'esparkers i el d'escombriers han organitzat per a demà, diumenge, dia 8, a les deu del matí un segon i darrer miting que tindrà lloc al carrer de Montcada, 14, principal i en el qu's tractarà la conveniència d'unir o fer-er ambdós Sindicats.

«L'Assamblea ordinària mesetal que devien cel'lebrar ahir els components de la Secció Catalana de l'Unió Ferroviària s'ha aplacat, per acord de la Junta Directiva, fins al dia 12.

Els obrers enquadernadors i similars també han aplacat, fins a nou avís, la reunió ordinària de demà.

«Mentre durin les actual

GRANS MAGATZEMS

EL SIGLO

Del 2 al 14 d'abril

Exposició
DE
Novetats
DE
PRIMAVERAArticles d'alta novetat
amb importants reduccions de preusVestits, Abrics, Bruses, Bates, Sombreros,
Faldilles, Refajos, Pantalons, Piteres,
Colls, Vansos i Calçat per a senyores i nensExpléndits salons de
Perruqueria
per a senyores i cavallers

Informació Telefònica i Telefònica

Servei especial d'EL POBLE CATALA

La Guerra

Ventatges que dona el concurs lanki

Carnarvon, 6.—El col·laborador naval del

Apart de les ventatges dels 600.000 ton-

El món en guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

La guerra

tra bandera, per a conservar el nostre propi

Ofertin la nostra fervent i entusiasta coo-

Hi ha qui diu que el nostre Govern, i el nostre

Demaneu amb tota la nostra ànima que el

nostre Govern i el nostre poble donguin l'ajuda

més efectiva possible als aliats en la vigi-

rosa prosa de la guerra que sostenen per la

libertat i el triomf de la justícia i del dret.

Considerem un inestimable privilegi el que

la nostra nació és d'aquelles que no miren el

sacrifici per assegurar a la posteritat una

durada pau mundial.

Entre les persones de la tribuna, hi havia

el doctor Page, antic embaixador dels Estats

Units.

La catedral de Reims

Lió, 6.—En el moment en que els alemanys

s'han retirat de la ciutat de Reims, s'ha produït

una nova prova de la hipòtesis.

Una divisa alemanya ha sigut trobada en

el camp de batalla, representant en mig de

una ciutat en flames i foradada pels obusos

una catedral de Reims, maravellosament in-

tacta.

L'edifici del "Feldgraben", que està en primer

terme, està a punt de desaparèixer i, en con-

secuència, precisament aquesta idea que si el

alemany sabent-ho, també sab protegir les

maravelles de l'art, de la història i de la fe.

Una divisa acaba de donar son sentit an-

aquesta escena grotesca, una divisa que en-

ligna la catedral i que diu: «Cosa sagrada

per als alemanys».

La catedral de Reims

Lió, 6.—En el moment en que els alemanys

s'han retirat de la ciutat de Reims, s'ha produït

una nova prova de la hipòtesis.

Una divisa alemanya ha sigut trobada en

el camp de batalla, representant en mig de

una ciutat en flames i foradada pels obusos

una catedral de Reims, maravellosament in-

tacta.

L'edifici del "Feldgraben", que està en primer

terme, està a punt de desaparèixer i, en con-

secuència, precisament aquesta idea que si el

alemany sabent-ho, també sab protegir les

maravelles de l'art, de la història i de la fe.

Una divisa acaba de donar son sentit an-

aquesta escena grotesca, una divisa que en-

ligna la catedral i que diu: «Cosa sagrada

per als alemanys».

La catedral de Reims

Lió, 6.—En el moment en que els alemanys

s'han retirat de la ciutat de Reims, s'ha produït

una nova prova de la hipòtesis.

Una divisa alemanya ha sigut trobada en

el camp de batalla, representant en mig de

una ciutat en flames i foradada pels obusos

una catedral de Reims, maravellosament in-

tacta.

L'edifici del "Feldgraben", que està en primer

terme, està a punt de desaparèixer i, en con-

secuència, precisament aquesta idea que si el

alemany sabent-ho, també sab protegir les

maravelles de l'art, de la història i de la fe.

Una divisa acaba de donar son sentit an-

aquesta escena grotesca, una divisa que en-

ligna la catedral i que diu: «Cosa sagrada

per als alemanys».

La catedral de Reims

Lió, 6.—En el moment en que els alemanys

s'han retirat de la ciutat de Reims, s'ha produït

una nova prova de la hipòtesis.

Una divisa alemanya ha sigut trobada en

el camp de batalla, representant en mig de

una ciutat en flames i foradada pels obusos

una catedral de Reims, maravellosament in-

tacta.

L'edifici del "Feldgraben", que està en primer

terme, està a punt de desaparèixer i, en con-

secuència, precisament aquesta idea que si el

alemany sabent-ho, també sab protegir les

maravelles de l'art, de la història i de la fe.

Una divisa acaba de donar son sentit an-

aquesta escena grotesca, una divisa que en-

ligna la catedral i que diu: «Cosa sagrada

per als alemanys».

La catedral de Reims

Lió, 6.—En el moment en que els alemanys

s'han retirat de la ciutat de Reims, s'ha produït

una nova prova de la hipòtesis.

Una divisa alemanya ha sigut trobada en

Rumors de crisi

Madrid, 6.—En els efectes polítics es se-

queixen avui parlant de crisi ministerial.

Hi ha qui diu que el nostre Govern, i el nostre

Demaneu amb tota la nostra ànima que el

nostre Govern i el nostre poble donguin l'ajuda

més efectiva possible als aliats en la vigi-

rosa prosa de la guerra que sostenen per la

libertat i el triomf de la justícia i del dret.

Considerem un inestimable privilegi el que

la nostra nació és d'aquelles que no miren el

sacrifici per assegurar a la posteritat una

durada pau mundial.

Entre les persones de la tribuna, hi havia

el doctor Page, antic embaixador dels Estats

Units.

La catedral de Reims

Lió, 6.—En el moment en que els alemanys

s'han retirat de la ciutat de Reims, s'ha produït

una nova prova de la hipòtesis.

Una divisa alemanya ha sigut trobada en

el camp de batalla, representant en mig de

una ciutat en flames i foradada pels obusos

una catedral de Reims, maravellosament in-

tacta.

L'edifici del "Feldgraben", que està en primer

terme, està a punt de desaparèixer i, en con-

secuència, precisament aquesta idea que si el

alemany sabent-ho, també sab protegir les

maravelles de l'art, de la història i de la fe.

Una divisa acaba de donar son sentit an-

aquesta escena grotesca, una divisa que en-

ligna la catedral i que diu: «Cosa sagrada

per als alemanys».

La catedral de Reims

Lió, 6.—En el moment en que els alemanys

s'han retirat de la ciutat de Reims, s'ha produït

una nova prova de la hipòtesis.

Una divisa alemanya ha sigut trobada en

el camp de batalla, representant en mig de

una ciutat en flames i foradada pels obusos

una catedral de Reims, maravellosament in-

tacta.

L'edifici del "Feldgraben", que està en primer

terme, està a punt de desaparèixer i, en con-

secuència, precisament aquesta idea que si el

alemany sabent-ho, també sab protegir les

maravelles de l'art, de la història i de la fe.

Una divisa acaba de donar son sentit an-

aquesta escena grotesca, una divisa que en-

ligna la catedral i que diu: «Cosa sagrada

per als alemanys».

La catedral de Reims

Lió, 6.—En el moment en que els alemanys

s'han retirat de la ciutat de Reims, s'ha produït

una nova prova de la hipòtesis.

Una divisa alemanya ha sigut trobada en

el camp de batalla, representant en mig de

una ciutat en flames i foradada pels obusos

una catedral de Reims, maravellosament in-

tacta.

L'edifici del "Feldgraben", que està en primer

terme, està a punt de desaparèixer i, en con-

secuència, precisament aquesta idea que si el

alemany sabent-ho, també sab protegir les

maravelles de l'art, de la història i de la fe.

Una divisa acaba de donar son sentit an-

aquesta escena grotesca, una divisa que en-

ligna la catedral i que diu: «Cosa sagrada

per als alemanys».

La catedral de Reims

Lió, 6.—En el moment en que els alemanys

s'han retirat de la ciutat de Reims, s'ha produït

una nova prova de la hipòtesis.

Una divisa alemanya ha sigut trobada en

el camp de batalla, representant en mig de

una ciutat en flames i foradada pels obusos

una catedral de Reims, maravellosament in-

tacta.

L'edifici del "Feldgraben", que està en primer

terme, està a punt de desaparèixer i, en con-

secuència, precisament aquesta idea que si el

alemany sabent-ho, també sab protegir les

maravelles de l'art, de la història i de la fe.

Una divisa acaba de donar son sentit an-

aquesta escena grotesca, una divisa que en-

ligna la catedral i que diu: «Cosa sagrada

per als alemanys».

La catedral de Reims

Lió, 6.—En el moment en que els alemanys

s'han retirat de la ciutat de Reims, s'ha produït

una nova prova de la hipòtesis.

Una divisa alemanya ha sigut trobada en

nitza. La dissortació anava a càrrec del nostre

estimat company de redacció don Francesc

Cañadas i va versar sobre el tema «Ideolo-

gies i sentimentalismes internacionals».

Va començar la conferència En Cañadas

fent una enumeració de les idees perquè

sempre s'ha guiat l'home en les seves adu-

nacions una de les principals la religió. Va dir

que l'home era l'animal més sentimental i

que tan el filosòf, com l'astrònom, com el po-

eta i altres eren sentimentals perquè no es

reclouen a una idea fixa i determinada sinó

que la seva espiritualitat els porta sempre a

noves ideologies.

Fou una relació de les doctrines que des

de l'Edat Mitjana s'han anat exposant dient

que han triomfat fins els nostres dies, les de

la propietat quedant oblidades les de la

igualtat. Però va venir el moment que els des-

comparats que quedaven a la misèria també

fou el seu programa i aquest de mica en

mica va anar adquirint forma fins que Carlos

Marx va formular el programa socialista.

Comptant-se del socialisme diu que no deu

ésser parit obrer perquè tots els partits de

classe han mort miserablement. La ideologia

socialista deu servir al món de forma d'apro-

piació de la igualtat. Creu que després de

la guerra el socialisme sortirà triomfant i si

no es pot creure que desapareixin les fron-

teres al menys amb ell es conqueriran els

homes d'un país i de l'altre es puguin donar

una abraçada sense que un dels dos porti el

punyal amagat.

Amb la seva conferència el company Ca-

ñadas fent un gran elogi de la Societat de les

Nacions ideologia que ha preconcit En

Wilson i que pot servir de base per a la pau

futura.

Al finalitzar fou molt aplaudit i felicitat el

amic Cañadas. El treball a que anit va donar

lloc el publicarà en la edició de demà

diurno.

Venda de valxells

Bilbao, 6.—El periòdic «El Pueblo Vasco»

publica un solt titulat «Comisión de france-

ses» i en ell se diu que abans d'ahir a la nit

ven arribar an aquesta capital els comi-

ssionats francesos encarregats de la compra

de valxells que encara es queden per ven-

dre.

L'opinió se mostra alarmada i tem que'n

pocs dies quedin totalment enajenada nostra

marina mercant.

Avui ha circulat el rumor de que els co-

misionats als quals venien a veure Sota i

Azcar, pretenien adquirir la seva flota.

Signoria la flota que hauria adoptat dits

navilers.

Entre la marina regna gran malestar, tem-

ent que aquesta s'exterioritzi en forma poc

agradable.

Protesta obrera

Madrid, 6.—Abans de sortir cap a les seves

Les nostres ventatges conqueriran vostre diner

GRAN SASTRERIA NORD-AMERICANA

Trajos a la seva mida a 10 l a 20 pessetes una gran partida
Pantalons de llana a 3 i a 5 pessetes una gran partida :: :: Impermeables anglesos des de 25 pessetes

NOVA I ESMERADASECCIO: Trajos amb dagues ermilles, una de fantasia, a 25 30 i 35 pessetes

Per a sostindre nostres obrers mantenim grans rebaixes durant la present guerra

Camises percal color amb coll i corbata, a 2'95 pessetes; Berrets des de 1'45; Sabates canya fantasia a 10'95; Gorres a 0'60 : Mitjons, mitja dotzena a 2'50 : Tirants a 0'75 : Camisets a 0'50 : Pantalons punt a 1'45 Calsotets curts a 1'95 : Mocadors, mitja dotzena 1'25 : Lligues a 0'50 Ampolles un lire colònia i quina a 1'95

Regalem a nostres clients Estampetes Verdes i mitjansant sorteig espaiosos terrenys propis per a la edificació de xalets

Casa Bastida :: Passeig de Gracia, 18

Ebanisteria 'GIRALT'

CASA FUNDADA EN 1880

Gran assortit de mobles de luxe
.. d'estils clàssics i moderns ..
Dibuixos originals i exclusius de la casa .. Es faciliten pressupostos i projectes d'amoblament i decoració d'habitacions. Preus limitadíssims .. Unica casa que garantitza els seus mobles per temps indefinit

EXPOSICIO I DESPATX:
CANUDA, 16 :: :: TELEFON, 1278

CICLES
SANTROMA
El més ràpid i lleuger
Telèfon 1413
Baixes 22
BARCELONA

Almanaque Bailly-Baillière
ENCICLOPEDIA POPULAR IL·LUSTRADA PARA 1917

100 pàgines de text.
REGALO DE 1.000 dècimes de la Loteria de 3 pessetes cada una.

Cerca de 1.000 grabats.
PARTICIPACIÓN GRATIS EN EL NÚMERO 6.607 de la Loteria de Navidad.

En rústica, 1,50 pessetas. Encuadernado, 2 pessetas.
En Provincias, 0,50 más para gastos de franquicia y certificado.

Preus de subscripció:

Barcelona el mes 1'00 Ptas.
Espanya trimestre 4'50
Estranger 9

El Poble: Català

Diari Federal Nacionalista Republicà

Butlletí de subscripció

Don _____
de _____ carrer _____ núm. _____
se subscriu per un trimestre començant el dia _____ de _____
de 1916.

FIRMA _____

NOTA: Per a subscriure's enviar el present butlletí a l'Administració d'EL POBLE: CATALA, acompanyant l'import de la subscripció en lliure de factura cobrament

No puede prescindir de este interesante libro

GUÍA GENERAL DE CATALUÑA

(BAILLY-BAILLIÈRE-RIERA)

nadie que quiera conocer al detalle los nombres y domicilios de todos los que en dicha región ejercen alguna industria, comercio, profesión o cargo oficial
Contiene, además, todas las vías de comunicación, correos, telégrafos, teléfonos, servicios de coches y automóviles, balnearios, aguas minero-medicinales y cuantos datos geográficos, históricos y estadísticos son de interés general.
Aranceles de Aduanas, tratados de comercio, medidas, pesas y monedas y tarifas postales y telegráficas
Cuatro preciosos mapas en colores, los más completos que se han publicado

10 ptas. en toda España, franco de portes
Oficinas: Consejo de Ciento, 240-Barcelona

Les inyeccions, els lavatges, el sàndal i arbol solen retragar la cura de la purgació, semblant primer que va bé, però al deixar-lostornes el flux, i en general, sola entretenir a cura. Amb les especialitats PARADELL en pocs dies se logra la cura completa.

FARMACIA PARADELL Comte de l'A35a 23, 23 BARCELONA

Bodoni i bateigs
Per a comprar bones capes amb gust econòmic, visiteu l'antiga fabrica de capes carrer Sant Pau, 38

PROGRESO

Revista comercial hispano-americana y de exportación

Esta Revista es de gran circulación en España y en el Extranjero, especialmente en las Repúblicas Hispano-Americanas. Cuenta con inteligentes corresponsales en Cuba, Puerto-Rico, Estados Unidos, Méjico, Venezuela, Chile, Ecuador, Perú, Costa Rica, República Argentina, Uruguay, Colombia, Paraguay, República Dominicana, Guatemala, Nicaragua, Bolivia, El Salvador, Honduras, Panamá, Marruecos (Tánger), Inglaterra (Londres), Francia (París), Portugal y otros países.

- PROGRESO -

es la Revista más conveniente para hacer una propaganda eficaz, verdadera y de gran extensión. Aparte del servicio de suscripción, anunciantes, etc., se remite gratuitamente para la mayor difusión de la propaganda de casas anunciadoras, a todas las Cámaras de Comercio, Bolsas, Círculos mercantiles, Asociaciones Industriales, Ateneos, Bibliotecas, Sociedades económicas de Amigos del País, Representantes de España acreditados en el Extranjero Vapores Transatlánticos, etc., etc.—Redacción y Administración: Calle Santa Ana, 19 pral. BARCELONA

PRIMITIVA LEGIA
Estrella Conejo
EL CONEJO MARCA REGISTRADA

ÚNICA PARA HACER BUENA COLADA SIN ESTROPEAR LAS ROPAS POR SU SUAVIDAD BLANCURA Y DESINFECCIÓN 15 AÑOS DE ÉXITO!

LA MAS ECONOMICA POR SUS RESULTADOS INMEJORABLES MAS BARATA QUE NINGUNA PORQUE CON Poca HAY BASTANTE EL FABRICANTE

Mijana Mensa